

Nyt on tällainen vähän väliluku, joka on pitkä, mutta siinä ei tapahdu paljoa... Luku 3. "Mitääh!" Aatu, Jami ja jopa Karri huusivat. Susan käänsi kylkeä, muttei sentään herännyt. "No, niin, siis... Onhan meitä muuten vielä enemmänkin, mutta keskuksen porukoita on jäljellä kaksi. Muuten en osaa sanoa pohjoisen tyypeistä mitään", Shun selitti. Aatu pudisti päätään. "Ei sitä mitäh. Vaan siis, oletko ihan tosissasi metsänvartija?" hän kysyi. "Juujuu! Niinhän mä sanoin", Shun vakuutti. "Noh, noh, noh... Voisitko viedä meidät katsomaan keskusta? Olisi hienoa nähdä miten siellä eletään", Jami kysyi. "Mekin olemme metsänvartijoita, vähän etelämpää vain. Keskuksiin ei kai päästetä muita kuin vartijoita", Aatu kertoi. Shun mietti hetken. "Jos olette kerran metsänvartijoita, niin kai voin viedä teidät sinne. Mutta ensin Susanin täytyy parantua", hän viimein lupasi. "Varoitin tosin. Siitä on jo aikaa, mutta nykyään keskuksessa ei asu ketään, kun minäkin asun muualla. Eli siellä on aika ränsistynyttä", Shun kertoi. Shun lähti pian luvattuaan tulevansa katsomaan Susania lähes joka päivä. Lähdettyään majatalolta Shun ei suunnannutkaan pois kylästä, vaan keskiaukiolle. Koirat kyllä lähtivät metsään. "Mihin Shun menee?" Jami kysyi Karilta. "Hän vaihtaa tavaraa. En tiedä missä Shun oikein asuu, mutta olen huomannut hänen hankkivan vettä kestäviä kankaita ja peittoja. Ehkä hän aina talven tullen varmistaa koiriensa kopit", Karri tuumi. Kylän aukiolla Shun tosiaan vaihtoi yrttejä etelästä tuleviin kankaisiin. Hänellä ei mennyt kauaa, ja pian Shun jo juoksikin ulos kylästä metsään, jonne koirat olivat aiemmin menneet. Metsässä ei montaa polkua mennyt, eikä Shun niitäkään harvoja seurannut. Vaikka Shun oli lähtenyt vain vähän yli keskipäivällä, hän oli vasta illalla perillä pienellä metsäaukiolla. Aukion toisella laidalla oli jyrkkä kallionseinämä ja muihin suuntiin lähti synkkää aarniometsää. Kalliossa oli pieni syventymä, jota ei ihan voi sanoa luolaksi. Siitä lähti puista ja kankaista rakennettu katos. Kankaan olivat kuluneita ja osa puistakin oli lahonnut kosteudesta. Katoksessa olivat jo kaikki seitsemän koira. Shunilla oli kova homma loikkia kaikkien koirien yli omalle paikalleen syvennyksessä. Seuraavana päivänä, jo ennen auringonnousua noussut Shun, korjaili katostaan. Koirat pyörivät hänen ympärillään, välillä menen ja taas tullen. Vain suuri valkoinen koira pysyi aukiolla, auttaen Shunia. Koira kantoi uusia puita rakennelmalle, ja Shun sitoi ne paikoilleen. Sanoi koira vei vanhat puut ja kankaat pois. "Kiitosta Shiro", Shun sanoi koiralle, sen tuodessa taas uutta oksaa. Shiro nyökkäsi pienen vastauksen. Muutaman tunnin kuluttua rakennelma oli paljon kestävämmän näköinen. Shun päätti pitää syödä välillä. Hän haki syvennyksestään eilen käristämänsä lihaa, josta heitti palan myös Shirolle. Koira otti sen vastaan kiitollisena ja tuli syömään Shunin viereen. "Tänä vuonna tehdäänkin talvimatka", Shun sanoi koiralle. Shiro katsoi Shunia kysyvästi. "Katsos kun lupasin viedä ne etelän tyypit keskukseen", Shun selitti. "Jos lumi tulee ennen lähtöä, voidaan mennä reellä", hän ehdotti Shirolle, joka haukahti tyytyväisenä. Majatalolla Susan oli jo paljon paremmassa kunnossa. Hän oli jutellut paljon Aatun ja Jamin kanssa Shunin paljastuksesta. "Eli, me siis ihan vahingossa löydettiin mitä etsittiin", Susan ihmetteli. "Joo, ja keskuksesta voi löytyä vihjeitä isänkin olinpaikkaan", Aatu tuumi. Jami nyökkäili molemmille. "Jotenkin en odottanut sen käyvän näin. Oletin että meillä menisi paljon kauemmin, yli vuoden tai jotain", hän sanoi. Keskipäivällä Shun ilmaantui majatalolle. Tällä kertaa hänellä oli vain Shiro mukanaan. Molemmilla oli mukanaan yrttejä, Shunilla kädessä, ja Shirolla suussa. Shun vei omansa lääkekaappiin ja pyysi Shirolta vuosijuuria. Koira pudotti osan oksistaan ja loput vei kaappiin. Shun muusasi oksista taas juuret ja antoi ne Susanille. Juurissa oli jo hieman väriä. "Millanen olo on, että koska oltaisiin valmiita lähtemään?" Shun kysyi. "Paljon paremmalta tuntuu, mutta etkös sinä määrännyt lepoa koko talveksi", Susan mietti. "Juu, mutta kunhan lunta tulee, pääset rekeen", Shun sanoi. "Siinäkin pystyy lepäämään, kunhan pysyy lämpimänä." Jami tuijotti Shunia. "Onko sulla reki?" hän kysyi silmät pyöreänä. Shun nyökkäsi. "Shiro on johtokoira", hän

kertoi. "Päästäänkö mekin kyytiin!?" Jami huusi. "Joo, ette te kuitenkaan pystyisi juoksemaan siinä vauhdissa", Shun mietti ja nauroi ajatukselle. "Saadaanko me nähdä se reki?" Aatu kysyi. Hänkin oli innostunut koirarekimatka-ajatuksesta. "Kyllä te mun puolestani voitte tulla katsomaan, mutta sitten pääsisitte takasin tänne vasta huomenna, jos vielä silloinkaan", Shun sanoi. "Haittaako se?" Aatu kysyi Susanilta. Susan pudisti päätään: "Menkää vain, minä lepään vielä täällä. Muistakaa laittaa lämmintä päälle." Pojat säntäsivät hakemaan reppunsa. "Ottakaa myös lämpimät viltit!" Shun huusi heidän peräänsä. "Ei sun pitäisi sanoa yhtään mitään, kun kuljet paljain varpain näin kylmässä! Ja shortseilla!" Aatu huusi takaisin. Karri huoautti. "On ihan totta, että sinunkin pitäisi varmaan pitää enemmän päälläsi Shun. Menet saman laisilla vaatteilla ympäri vuoden!" hän ihmetteli. "Minä pärjään, kun olen tottunut!" Shun tuhahti virne naamallaan. "Matkassa menee sitten kauan", Shun varoitteli vielä viimeisiä kertoja, kun hän, Shiro, Aatu ja Jami olivat kävelemässä ulos kylästä. Shun suuntasi suoraan metsään. Ja tosiaan, sillä Aatu ja Jami eivät olleet tottuneet poluttomaan metsämaastoon matkassa kesti paljon kauemmin kuin Shunilla yksin. Yö oli jo pimeimmillään, kun Shun näki aukionsa. Pojat eivät tosin nähneet oikeastaan mitään. "Miten sinä muka erotat täällä jonkin aukion?" Jami kysyi ärtyneenä väsymyksestä ja ympäröivästä pimeydestä. "Ihan tosi, minä en näe edes jalkoihini kunnolla", Aatukin valitti jonon perältä. "Siihen tottuu", Shun tokaisi. "Aukiolla tekin näette paremmin", hän jatkoi. "Se on tuo vähän vaaleampi läntti tuolla", Shun sanoi ja osoitti eteenpäin. Shun johti pojat katokselle ja siitä syventymään. "Te voitte nukkua tässä, minä menen koirien joukkoon", Shun sanoi. Tytön kääntyessä pois Aatu huomasi jotain aukion valossa. Shunilla oli hieman suipot korvat ja tytön kädet vaikuttivat erilaisilta. "Näenkö näkyjä täällä pimeässä, vai oliko se aina tuollainen", Aatu tuumi, mutta antoi asian olla. Koko porukka sai nopeasti unta, eikä Aatu muistanut enää koko asiaa.